

Pe aripi de vultur

Lumea în criză

Nr.8
2021

4

**Cel mai sigur loc
de pe pământ**

24

**Conflict și
rezolvare**

30

**O criză de
luptători**

Hrană pentru suflet

Cel mai sigur loc de pe pământ	4
Lectia de zbor — vulturii si corona.....	7
Pace și bucurie în încercări	21

Din prezent

Criza doctinară	10
O criză de luptători	30

Întrebări și răspunsuri

Sunt anxietatea și depresia păcate?	16
Întrebări despre pandemia de coronavirus	28

Biblia practică

Conflict și rezolvare	24
Iertare.....	33

Vestea Bună

Învingând teama de moarte.....	36
--------------------------------	----

Editură:

The Bereans Publishing Ltd.,
United Kingdom
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictogramme; 28
© AdobeStock: pag. 1, 4, 6, 7, 8, 10,
12, 14, 16, 19, 21, 22, 24, 26, 28, 30,
32, 33, 34, 36.

Echipa de redacție:

Andreea Sima, Monica Drăgan,
Camelia Tașbac, Sara Ion, Rodica
Drăgan, Lucian Frățilă, Teodor
Cernat, Robert Ion, Alexandru Savu,
Emanuel Munteanu

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
www.clickbible.org

Când ne-am decis să abordăm tema “*Lumea în criză*”, la începutul verii acesteia, cele mai multe țări intraseră într-o binemeritată “remisie” a pandemiei, ca după o boală lungă și grea. Ne-am întors din vacanță și am ajuns să vorbim din nou despre vaccinare și reinfecție, zona roșie, teste medicale și măști protectoare. Cu diferite grade de protecție, ne asigură producătorii. În momentul de față se vorbește tot mai mult despre gravitatea valului patru al noului coronavirus, care s-a “reinventat” și s-a “upgradat” cu o perseverență uimitoare.

Ne dorim să tratăm actuala pandemie din perspectiva Bibliei, Cuvântul lui Dumnezeu. Omul nu este amenințat doar de o posibilă reinfecție cu un virus microscopic. Așa cum un val cheamă un alt val în marea învolburată a vieții, ne confruntăm cu diverse crize morale, sufletești și sociale declanșate de păcatul înstrăinării și indiferenței omului față de Dumnezeu.

Fără îndoială că am experimentat în ultima vreme situații dificile: perioade de tulburare, de tensiune, de conflict sau de lipsuri. Siguranța efemeră a unei relații solide, a unui loc de muncă avantajos sau a unei sănătăți de invidiat s-a risipit definitiv. Există însă speranță pentru inimi rănite, dezamăgite, care se luptă cu ele însele și cu alții. Soluția lui Dumnezeu pentru păcatul omului, rădăcina tuturor conflictelor, este Isus Hristos, Fiul Lui. Dorința Lui fierbinte este să ne apropiem de El în mijlocul încercărilor și să experimentăm dragostea Lui.

Poate că în mintea și în inima unora dintre noi s-au născut unele întrebări: Care este cel mai sigur loc de pe pământ? Pot avea pace și bucurie în mijlocul furtunilor vieții? Există rezolvare pentru conflictele în care sunt implicat? Cum mă pot raporta la tulburările de anxietate și depresie? Articolele următoare încearcă să ofere un răspuns biblic la subiectele menționate.

Așa cum Petru a mers pe ape către Hristos în mijlocul furtunii sale, ni se oferă și nouă ocazia de “a călca” pe adversitățile și necazurile noastre pentru a ne apropia de Domnul Isus.

Echipa de redacție

Cel mai sigur loc de pe pământ

Care este cel mai sigur loc de pe pământ? În anul 2020 ni s-a spus că cel mai sigur loc este izolarea, rămânând acasă, fără a ieși afară. În anii '50 ni se spunea că cel mai sigur loc era un adăpost împotriva bombelor. Totuși, unde este cel mai sigur loc de pe pământ? Conform Psalmului 91, acesta este unul singur: la umbra Celui Atotputernic!

Persoana care oferă siguranță

Este interesant faptul că autorul acestui psalm nu este menționat. Mulți consideră că autorul ar fi Moise, deoarece există asemănări între Psalmii 90 și 91. Aici găsim patru nume ale lui Dumnezeu; în

primele două versete al Psalmului 91 sunt patru nume care Îl descriu pe Dumnezeu nostru.

Cel Preaînalt (*Elyon*): Îl descrie pe Dumnezeu ca fiind Cel mai puternic, Cel care îi întrece pe toți, având supremația peste toate în putere și autoritate.

Cel Atotputernic (*Shaddai*): înseamnă că Dumnezeu poate totul, este omnipotent.

DOMNUL (*Iahve*): Dumnezeu care ține legământul este Dumnezeul relației și Cel care există prin Sine Însuși!

Dumnezeul meu (*Elohim*): Crea-

rul suprem; termenul descrie puterea și tăria Sa!

Locul care oferă siguranță

Sunt menționate opt locuri în primele cinci versete:

Locul ascuns (adăpostul) al Celui

Preaiubit: Dumnezeu are un loc ascuns. David știa despre acest loc secret, pentru că în Psalmul 27:5, el spune: *“În ziua cea rea, El mă va ascunde în coliba Sa, mă va păstra ascuns în taina cortului Său, El mă va înălța pe o stâncă”*; și din nou, în Psalmul 31:20, el declară: *“Tu îi ascunzi la adăpostul feței Tale de uneltirile omului, îi ocrotești într-o colibă de limbile puse pe ceartă”*. Acest loc ascuns este o locuință; observați că el spune: *“Cel care locuiește în locul ascuns”*. Cuvântul *“locuiește”* înseamnă să fii acasă acolo. Cei care locuiesc acolo vor rămâne la umbra Celui Atotputernic.

Umbra Celui Atotputernic: Aceasta ne amintește de protecție, de confort și de grija constantă de care ne putem bucura, fiind în legătură cu Dumnezeu Atotputernic. Această exprimare sugerează apropiere. Pentru a fi la umbra cuiva, trebuie să fii destul de aproape de persoana respectivă, și reciproc.

Biblia vorbește în patru feluri des-

pre Umbra Celui Atotputernic:

- Umbra unei stânci (Isaia 32:2) vorbește despre guvernare suverană și adăpost;
- Umbra copacului (Cântarea Cântărilor 2:3) vorbește despre înmprospătare;
- Umbra aripilor Lui (Psalmul 63:7) vorbește despre protecție;
- Umbra mâinii Sale (Isaia 49:2) vorbește despre siguranță.

Adăpostul meu și cetățuia mea:

Avem aici al treilea și al patrulea loc de siguranță. Observați în versetul 2 că psalmistul poate spune *“adăpostul meu, cetățuia mea și Dumnezeul meu”*! Când există o intimitate reală cu Dumnezeul nostru, putem spune cu încredere că El este adăpostul **meu** – locul în care alerg. El este cetățuia **mea** – locul în care găsesc protecție și apărare. El este Dumnezeul **meu**, în El mă voi încrede!

Penele Sale și aripile Sale: Aceste două locuri de siguranță se regăsesc în versetul patru. Domnul este zugrăvit ca o găină sau ca o mamă vultur care își protejează puii de păsărar, de o persoană care prinde păsări. Aceasta ne amintește că avem un dușman care caută să ne prindă în cursă: uneori prin păca-

tul din viața noastră, altele prin circumstanțele din jurul nostru! Îți place să ne atace mintea și să ne inducă frică prin ceea ce se întâmplă în jurul nostru! Observați că de două ori este menționată ciuma în versetele 3 și 6. Dar, precum o pasăre mamă, Domnul ne protejează cu penele Sale (tandrețea Sa) și cu aripile Sale (tăria Sa).

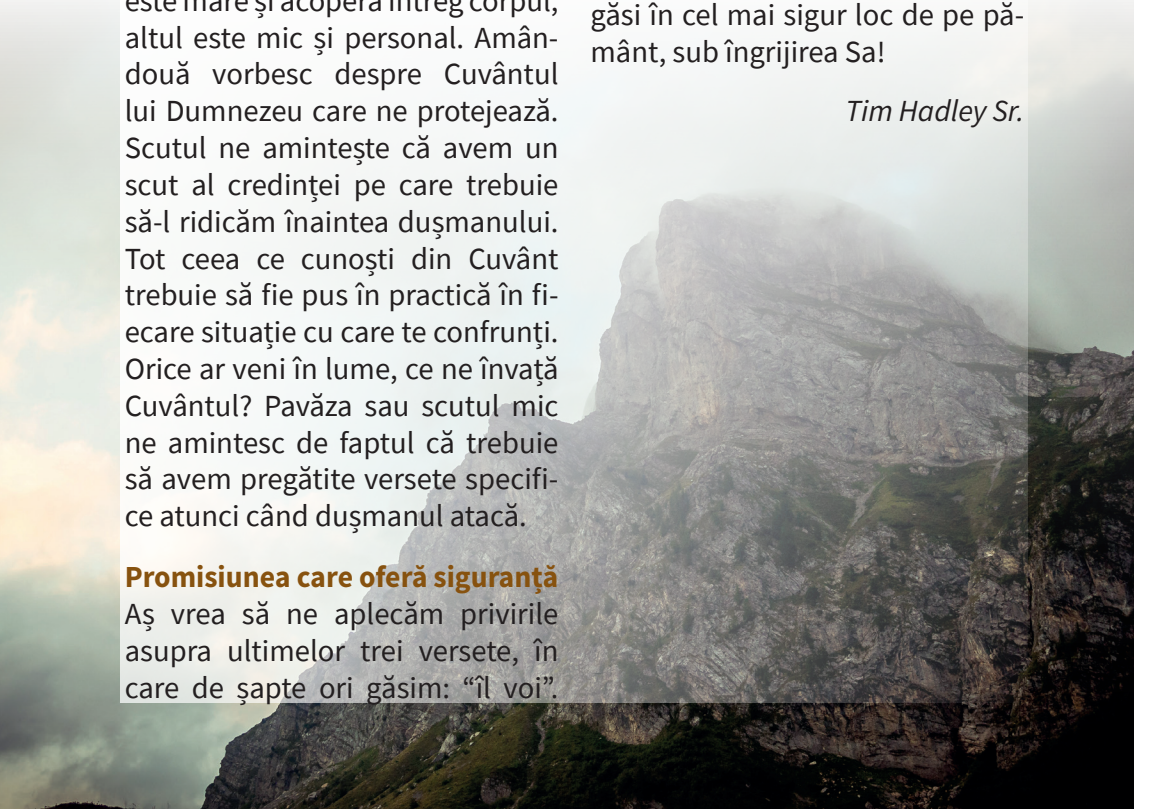
Scutul și pavăza Ta: ultimele două locuri de siguranță sunt la adăpostul adevărului Său. Cuvântul lui Dumnezeu acționează ca un scut pentru a te proteja. Observați că sunt două tipuri de scuturi. Unul este mare și acoperă întreg corpul, altul este mic și personal. Amândouă vorbesc despre Cuvântul lui Dumnezeu care ne protejează. Scutul ne amintește că avem un scut al credinței pe care trebuie să-l ridicăm înaintea dușmanului. Tot ceea ce cunoști din Cuvânt trebuie să fie pus în practică în fiecare situație cu care te confrunți. Orice ar veni în lume, ce ne învață Cuvântul? Pavăza sau scutul mic ne amintesc de faptul că trebuie să avem pregătite versete specifice atunci când dușmanul atacă.

Promisiunea care oferă siguranță

Aș vrea să ne aplecăm privirile asupra ultimelor trei versete, în care de șapte ori găsim: "îl voi".

Șapte promisiuni date celui care Îl iubește pe Domnul (v.14) și celui care cunoaște Numele Său (v.14). Celui care își arată afecțiunea față de El și Îl urmează pe Domnul cu toată inima, în ciuda a ceea ce se întâmplă în jurul său, i se promite eliberare, răspuns la rugăciune și protecție. Cel care se încrede în caracterul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă de fapt a cunoaște Numele Lui, va experimenta prezența și pacea lui Dumnezeu. Când învățăm să ne încredem în Cine este Dumnezeul nostru și în ceea ce El este gata să facă pentru noi, vom găsi satisfacție, pentru că ne vom găsi în cel mai sigur loc de pe pământ, sub îngrijirea Sa!

Tim Hadley Sr.

Lecția de zbor

vulturii și corona

1. Lecția de zbor

“Cum își scutură vulturul cuibul, plutește peste puii săi, își întinde aripile, îi ia, îi poartă pe aripile lui tari: așa l-a condus Domnul singur” (Deuteronom 32:11,12)

Un pui de vultur s-a trezit într-o dimineață zgâlțâit cu putere și împins brutal în afara cuibului său cald și moale. Deodată a devenit un bombardier în picaj, având manșa defectă și coborând într-o degringoladă totală. Mama-vultur tocmai îi dădea prima lecție de zbor.

În primăvara anului 2020 mulți ne-am simțit asemenea puiului forțat să zboare, sau, mai degrabă, nevoit să dea disperat din aripi în

încercarea de a-și păstra echilibrul într-o situație de necontrolat - pandemia provocată de coronavirus. Planuri spulberate, proiecte neterminate, relații întrerupte, izolare socială și baricadare în propriile cămine în lupta cu un virus invizibil. Zilele au devenit luni, iar lecțiile de zbor s-au succedat cu repeziciune și fără asigurarea unei parașute la coborâre.

Orică criză este o oportunitate de a crește și a ne dezvolta caracterul. Puiul de vultur nu ar experimenta niciodată încântarea de a fi purtat pe aripile mamei, dacă nu și-ar părăsi mai întâi cuibul. Dumnezeu care scrie istoria acestei lumi dorește să ne învețe lecții

importante pe noi, copiii Săi, în perioada aceasta. Așa cum puiul este purtat “pe aripile lui tati”, tot astfel avem și noi ocazia să creștem în cunoașterea Domnului Isus și să fim transformați în chipul Lui moral. “Știind că necazul lucrează răbdare...” (Romani 5:3).

2. Zborul fără efort

“Tinerii vor fi storși de puteri și vor obosi și bărbații tineri se vor împiedica și vor cădea, dar cei care se sprijină pe Domnul își vor înnoi puterea; se vor înălța pe aripi ca vulturii; vor alerga și nu-și vor pierde puterea; vor umbla și nu vor obosi” (Isaia 40:30,31)

Se pare că vulturii au găsit secretul conservării energiei și înnoirii puterii: deplasarea fără efort printr-o planare spectaculoasă, folosindu-se de curenții de aer. Ei se înalță la o altitudine amețitoare, apoi capătă viteză și se lasă în voia maselor de aer favorabile.

Ne este frică de înălțimi. Ne-am obișnuit să ne târâm pe pământ și vrem soluții rapide și palpabile pentru toate lucrurile care ne frământă: boală, teamă, nesiguranța zilei de mâine. În loc să trăim prin credință, trăim prin vedere. Dacă ne dorim cu adevărat o viață creștină fără efort, tre-

buie “să ne sprijinim pe Domnul”, să privim la El și să așteptăm totul de sus printr-o credință practică exersată în tumultul crizelor care ne asaltează. “... și răbdarea experiență...” (Romani 5:3). Dumnezeu ne testează încă o dată prin evenimente deloc întâmplătoare pentru a modela în noi un caracter aprobat de El. Oare ce experiențe avem cu “Dumnezeul oricărei mângâieri”? Ne lăsăm conduși de Duhul lui Dumnezeu astfel încât să înaintăm fără efort într-o lume tulburată și neliniștită?

3. Vederea panoramică

“El locuiește stânca și-și face locuința pe vârful stâncii și pe întăritură. De acolo caută prada; ochii săi privesc în depărtare” (Iov 39:28,29)

Cunoaștem povestea vulturului care se credea găină, fiind crescut într-o gospodărie cu păsări de curte. Realitatea este că vulturii trăiesc pe înălțimi și au o panoramă demnă de invidiat. În plus, ei scrutează cu atenție orizontul și zăresc prada de la mare distanță.

Perspectiva celui credincios este esențială în navigarea prin hățișul problemelor mărunte și banale. Cântărim lucrurile în balanța cerului și a Scripturii sau le privim

cu ochelarii miopi ai pământului? Așa cum vulturul a fost creat să zboare la mare înălțime, și noi am devenit “cetățeni ai cerului”. Pavel menționează că experiența lucrează “*speranță; și speranța nu înșală*” (Romani 5:4).

David vedea în confruntarea cu Goliat ocazia unei noi victorii pentru Dumnezeu și o oportunitate unică de a răzbuna onoarea Domnului său; în schimb, israeliții vedeau în uriaș un pericol iminent pentru viața lor. Iosua și Caleb vedeau laptele și mierea Canaanului

promis, fiind gata să cucerească teritoriul primit ca moștenire, în timp ce israeliții priveau la statura și puterea militară a uriașilor țării.

Evenimentele actuale sunt folosite de Dumnezeu pentru a ne ajuta să creștem spiritual, pentru a ne exersa credința zilnică și pentru a privi lucrurile din perspectiva Lui, de la înălțime. Asumându-ne identitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu vom putea învăța într-adevăr lecțiile pregătite de Domnul pentru fiecare din noi.

Alexandru Savu

Criza doctrinară

Trăim vremea în care suntem conectați la diverse platforme informatice și trebuie să asimilăm foarte multă informație de proastă calitate și veridicitate îndoielnică în cea mai mare parte. Nici domeniul spiritual nu face excepție. Probabil ați primit pe telefon nemăsurate melodii cu poze, citate, clipuri cu povestioare emoționante, predici îmbibate de emoție, link-uri de tot felul... pe care nici măcar nu le-ați deschis. Sau le-ați deschis doar ca să nu mai apară necitite. Biblia ne-a avertizat că “va fi un timp când oamenii nu vor suporta **învățătura** sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge **o mulțime de învățători** după poftele lor; și își vor în-

toarce urechea de la adevăr și se vor abate spre **basme**” (2 Timotei 4:3,4).

Observați câteva cuvinte cheie în versetele de mai sus: **învățătura, mulțimea de învățători** și **basmele**. Învățătura nu gâdilă urechea, basmele și poveștile fac treaba asta în căușul urechii. Învățătura și cercetarea Scripturilor aduc viață, nu gâdilă urechile (Ioan 5:39-41).

Pavel îi spune lui Timotei că el trebuie să aibă urechea deschisă la învățătura sănătoasă, nu la povești. Învățătorii poftelor care se îngheșuie în memoria telefoanelor noastre nu se mai țin de învățătură, nu mai învață doctrină. Doctri-

na nu face rating cum fac basmele, glumele și scandalurile.

Doctrina curată este esențială pentru viața creștină. Ea lipsește din creștinismul de azi și această lipsă îi aruncă pe mulți în crize spirituale. Ce se întâmplă când nu este învățătură? Apar ereziile și aberațiile teologice, apar legalismul și libertinismul nepermis, apar diviziunile și sectele care exacerbează rolul emoțiilor și al simțurilor fizice până acolo, că unii cad pe spate, ținopăie sau delirează în biserică pretinzând călăuzirea Duhului.

De ce ar trebui să ne placă învățătura? În primul rând pentru că ea reflectă caracterul Domnului Isus, iar Dumnezeu Se așteaptă de la copiii Săi să iubească doctrina. Apoi, pentru că este exact ceea ce făcea El pe pământ cu ucenicii Săi, le deschidea și le explica Scripturile de la Moise și de la toți profeții. Auziți?! Toți!

Poate spuneți că voi sunteți nepricepuți în ale Scripturilor... că nu este pentru voi. Vă rog să citiți încă o dată Luca 24:25,26 și să observați că Domnul le-a explicat unor nepricepuți și înceți cu inima să creadă. Însă Domnul nu s-a lăsat până nu le-a deschis ochii și

până nu le-a incendiat inima cu focul învățaturii care aduce lumină și căldură. Iată de ce avem nevoie de doctrină... ca să ni se deschidă ochii și să-L vedem pe Cel mai frumos decât toți fiii oamenilor, să-L cunoaștem mai bine și să izbucnească flacăra arzătoare din piept de drag și de dor pentru El. Emoția divină vine abia după ce înveți Scriptura și ți se deschid ochii aceia care nu se vor mai închide niciodată.

Domnul Isus a străbătut cetățile (orașele) și satele Israelului pentru a-i învăța pe oameni. Învățătura Lui era pentru orice om în egală măsură, și pentru mediul rural și pentru cel urban (Matei 9:35). Vestirea Evangheliei și învățarea oamenilor erau activitățile în care Domnul a investit foarte mult timp: **“după obiceiul Său, a început iarăși să-i învețe!”** (Marcu 10:1). Iar dacă El investește timp în învățătură, înseamnă că acolo este ceva prețios și foarte profitabil. Dacă ni se pare că doctrina este plictisitoare sau seacă, problema este fie la urechea noastră antrenată doar pentru basme, fie la omul care dă învățătură fără chemare divină sau fără călăuzirea Duhului. Învățătura poate fi uimitor de atractivă. Te poate lăsa cu gura căscată și inima

înflăcărată. “După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas **uimite de învățătura Lui**” (Matei 7:28).

Nu poți fi un ucenic al Domnului fără să cunoști doctrină; așa sună porunca Domnului: “faceți ucenici... **învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit**” (Matei 28:19,20). Trebuie să fim cu băgare de seamă și atunci când noi învățăm pe altcineva din Cuvânt, pe copiii noștri, pe colegii noștri, iar predicatorii cu atât mai mult. Domnul este atent și interesat de doctrina pe care o propagăm în jurul nostru. “Apostolii s-au adunat la Isus, și l-au spus tot ce făcuseră și **tot ce învățaseră pe oameni**” (Marcu 6:30).

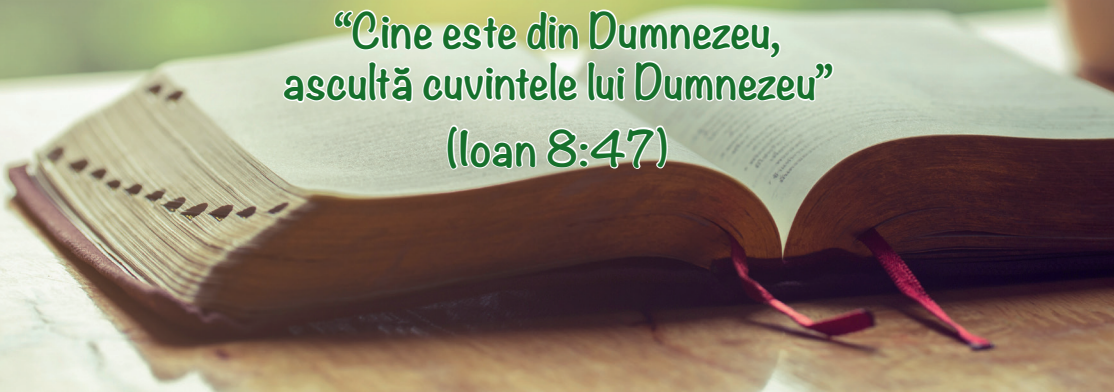
Astăzi creștinismul este în derivă, fărâmițat și risipit în mii de denominații, fiecare cu denumirea și conducătorii lor. Când Cuvântul nu mai este candela care luminea-

ză cărarea, atunci se merge prin întunericul de afară după instinct și sentimente proprii, fiecare pe drumul pe care el îl consideră bun în ochii Săi. Fără învățătură temeinică ca reper, nu vezi drumul și nu poți recunoaște eroarea, iar poporul Domnului se risipește. Când Domnul Isus a văzut mult popor risipit ca niște oi fără păstor, l s-a făcut milă de ei... și **“a început să-i învețe multe lucruri”** (Marcu 6:34). Soluția pentru unitate este din nou învățătura. Când o comunitate de oameni este dezorientată și risipită, învățătura este soluția; ea te ajută să rămâi lângă Păstor și să îți păstrezi în practică identitatea eternă într-o lume tre-cătoare.

Hai să ne așezăm la masă. Avem nevoie doar de o Carte, o foaie și un pix. Și încă ceva! O inimă dispusă să se lase învățată.

Robert Ion

**“Cine este din Dumnezeu,
ascultă cuvintele lui Dumnezeu”
(Ioan 8:47)**

**Vă las pacea;
vă dau pacea Mea:
Eu nu vă dau cum dă lumea.
Să nu vi se tulbure inima,
nici să nu se înspăimânte.**

Ioan 14:27

Fiica risipitoare

Gândeam că, în sfârșit, a mea e libertatea –
– fără opreliști, rețineri sau îngrădiri stupide.

Răsărea soarele când am plecat în lume,
departe de tot ce stârnea mânia din mine.
Liberă ca pasărea scăpată din colivia
ruginită a pretențiilor învechite.
Liberă să mă bucur de tinerețea mea și energia
stăvilită de-atâta timp.

Lăsam în urmă două perechi de ochi înlăcrimați.
Păreau doar niște aburi fini pe geamul umed,
dar le-am șters repede cu colțul hainei.
Astfel am putut vedea clar orizontul noii mele vieți.

Eram frumoasă, inteligentă și bogată –
– aceste arme le voi folosi pentru asaltul redutei fericirii.
Căutam dragostea, un port nedefinit
al acceptării și al siguranței.

Dorind să sorb adânc din izvorul iubirii,
am iubit un bărbat străin până atunci.
Străinul a devenit al meu și-apoi...
s-a înstrăinat de mine.

O inimă frântă s-a agățat din nou
de pânza de păianjen a plăcerii.
Pietrele au devenit nisip, dragostea ură
și speranța disperare.
Iubeam cu-nfrigurare, uram cu-nversunare:
mă afundam în labirintul deznădejdiei.

Când m-am privit drept în oglinda sufletului
am zărit doi ochi înlăcrimați,
o frumusețe pălită de seceta lumii.

Mi-am risipit averea.

O foamete aprinsă mă țintuia la pat,
iar mintea îmi era străpunsă de întrebări chinuitoare:
– Oare unde-mi voi găsi pâinea cea de toate zilele?

Mi-am amintit atunci de inimile sângerânde de durere,
aflate undeva departe-n așteptare.
Acolo sigur este pâine și poate tot acolo
găsi-voi dragoste și acceptare.

Eu mă întorc acasă.

“Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:20)

Alexandru Savu

Sunt anxietatea și depresia păcate?

Am auzit spunându-se că anxietatea și depresia sunt păcate. Cum ar trebui să răspund la acest lucru? Există o bază biblică pentru această afirmație, sau ar trebui corectată?

Răspunsul este: “Depinde”. Prin Rurmare, vreau să răspund la această întrebare din trei puncte de vedere. În primul rând, voi analiza ceea ce este natural, având în vedere circumstanțele în care trăim. În al doilea rând, doresc să abordez subiectul problemelor medicale și fizice. În cele din urmă, vreau să constat ce se poate spune despre condițiile spirituale care ar putea fi considerate păcătoase. În toată această discuție este bine să ne raportăm la Matei 7:1: “Nu judecați, ca să nu fiți judecați”. Acest

verset este în general folosit greșit. În consecință, avem nevoie și de avertismentul de a judeca “judecată dreaptă” (Ioan 7:24). Pentru a face acest lucru, trebuie mai întâi de toate să știm ce se înțelege prin “depresie” și “anxietate” și câte ceva despre circumstanțele care duc la aceste stări sau sentimente. De aceea, trebuie să privim puțin mai în profunzime pentru a vedea dacă este sau nu rezonabil să spunem: “depresia și anxietatea sunt păcate”.

În primul rând, depresia și/sau anxietatea pot fi tranzitorii și conectate cu evenimente reale. “Ca să nu vă întristați ca și ceilalți” (1 Tesaloniceni 4:13) presupune că într-adevăr ne întristăm, dar nu ca cei care nu au nicio speranță. Ob-

servăm deci faptul că Scriptura nu ignoră latura umană a sentimentului. Domnul Însuși, Omul desăvârșit, “a suspinat adânc în duhul Său” [sau “a gemut”, traducerea Darby] la durerea din jurul Său (Marcu 7:34; 8:12). În grădină, El era “în agonie” (Luca 22:44). Prin urmare, circumstanțele pot cauza stres emoțional și psihologic foarte sever. Starea spirituală a unei persoane influențează acest lucru. Cât de mult știm despre aceasta? Aici poate fi relevantă avertizarea de “a nu judeca”. Am luat noi în considerare starea generală și obișnuită a persoanei?

În al doilea rând, știm ce circumstanțe atenuante există? Starea medicală și psihologică a unei persoane este relevantă. Ar putea fi util aici să se facă distincția între duh, minte¹ și creier. Duhul este aspectul imaterial al ființei noastre pe care Dumnezeu l-a dat lui Adam (Geneza 2:7) și pe care noi îl primim, la rândul nostru, de la Dumnezeu. Este ceea ce ne face ființe spirituale capabile să avem părtășie cu Dumnezeu. Mintea este adesea folosită ca sinonim pentru duh. Deoarece în unele cazuri aceasta poate fi o sursă de confuzie, le voi distinge aici. Desigur, creierul este partea noastră fizică ce procesează informații senzoria-

le pentru minte. Mintea este ceea ce sunt în mod conștient. Aceasta include percepțiile mele, precum și voința.

Este important în discuția noastră să vedem dependența minții de creier. Lucrul acesta este evident în cadrul experiențelor induse de drogurile psihoactive. Poți să vezi obiecte sau să auzi sunete (de exemplu) care nu există. Acestea sunt experiențe reale². Dacă astfel de experiențe au loc fără a fi induse artificial, în schimb sunt provocate de epuizarea neuronilor sau de un dezechilibru chimic, atunci poate exista medicație pentru a corecta procesele care au loc în creier, aducând experiența cognitivă la normal.

Având în vedere situația creată de întrebarea pusă inițial, o experiență de acest fel poate fi ea însăși depresie și/sau anxietate. O astfel de “anxietate plutitoare” (care nu este legată direct de un eveniment real) poate fi foarte deranjantă. Cu toate acestea, nu are nicio cauză externă reală și, prin urmare, nu există niciun remediu în afara faptului că un specialist ar putea prescrie un medicament adecvat pentru a corecta activitatea creierului care nu funcționează corect.

De asemenea, este important să ne amintim de distincția dintre minte și duh. Este posibil ca experiențele minții să fie sever distorsionate de anumite leziuni ale creierului. O persoană poate fi din punct de vedere spiritual în părtășie cu Dumnezeu, chiar dacă dovezile exterioare ale acestei părtășii ar putea să lipsească sau să fie inconsistente.

În cele din urmă, există situații în care depresia și anxietatea sunt de fapt păcate? O întrebare mai corectă ar fi: există atitudini spirituale care conduc la depresie și anxietate? Motivul pentru care am luat în considerare cazurile de mai sus este pentru a distinge clar această situație de cele menționate anterior. A atribui depresia și anxietatea unor cauze spirituale în locul cauzelor din afara sferei spirituale nu face decât să intensifice suferința individului afectat și nu poate duce la nimic bun.

La începutul acestui răspuns, ne-am uitat la rezultatul natural al unor evenimente dureroase. Dacă un individ nu este bine înțemeiat în harul lui Dumnezeu, așa cum ne învață Romani 6-8, atunci rezultatul unor evenimente care provoacă suferință poate fi vinovăția și autocondamnarea până la

declanșarea depresiei și a anxietății generale. În acest caz, remediul este o învățătură bună și plină de compasiune cu privire la bunătatea lui Dumnezeu în asigurarea unei mântuiri depline.

În plus, păcatul în viața unei persoane poate duce la suferință. Acesta este cazul descris în cele două epistole către Corinteni (1 Corinteni 5; 2 Corinteni 2:5-6; 2 Corinteni 7:9-11). Corintenii erau înceți în a judeca răul și în a consola acolo unde era nevoie de mângâiere. Observăm aceasta în special la 2 Corinteni 7:11. În toate cazurile, este necesară înțelegerea persoanei și a circumstanțelor acesteia. “Ți-ai făcut-o cu mâna ta” este uneori un “apel de trezire” necesar. Dar, uneori, aceleași cuvinte conduc la o spirală descendentă în urma căreia este dificilă recuperarea. Înțelepciunea de la Dumnezeu este întotdeauna necesară (Galateni 6:1).

Multe pasaje biblice încurajează la o încredere în Dumnezeu care minimizează efectele depresiei și ale anxietății non-medicale. Romani 8:18 ne spune că până și lucrurile tulburătoare din viața noastră vor avea un beneficiu etern. Romani 8:28 ne dă încredere că Dumnezeu lucrează întot-

deauna spre binele nostru. Filipeni 3:13 ne încurajează să nu ne oprim asupra trecutului. Filipeni 4:8-9 ne spune pe ce anume să ne concentrăm gândurile. De fapt, aceste recomandări sunt în concordanță cu o bună consiliere seculară³.

Deși am împărțit această discuție în trei părți distincte, am simplificat-o la extrem pentru a stabili circumstanțele generale. Uneori, în viață experimentăm traume grave, fizice sau mentale, ceea ce duce la prăbușirea capacității noastre de a face față responsabilităților normale ale vieții. În

aceste cazuri, nu am putea distinge atât de ușor categoriile de mai sus. Persistența în a gândi negativ la circumstanțele noastre poate duce la schimbări fizice care, la rândul lor, înrăutățesc starea psihologică. S-ar putea să fie nevoie de ajutor medical și/sau psihologic (consiliere) — sperăm că doar temporar — pentru a ne recâștiga echilibrul personal. Abilitatea uimitoare de vindecare a corpului înseamnă că și reversul acestei spirale descendente este valabil. Componentele noastre fizice (creierul) se pot vindeca prin gânduri bune și adevărate. Într-adevăr,

suntem făcuți într-un mod uimitor și admirabil (Psalmul 139:14).

Resurse:

Viața lui William Cowper, scriitorul unor cântări binecunoscute, este un exemplu grăitor al unui om care a fost folosit de Dumnezeu pentru binecuvântarea multora, în ciuda faptului că suferea de o depresie profundă. Povestea lui este instructivă. Trauma din copilărie, agresiunea din partea altora, o personalitate sensibilă și o credință calvinistă extremă, care l-a determinat să se îndoiască dacă este unul dintre cei aleși — toate acestea au contribuit la suferința sa.

Sims, Andrew, *Este credința iluzie?* (New York: Continuum, 2009).

Andrew Sims a fost profesor de psihiatrie la Universitatea din Leeds și fost președinte al Royal College of Psychiatrist. El a scris această carte ca o replică la cea a lui Richard Dawkins, *Dumnezeu: o iluzie*. Cartea conține o multitudine de informații care arată cum credința religioasă susține o bună sănătate mintală, nu o subminează.

Note finale:

1. Aș putea, probabil, să folo-

1 https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/FWG_Future_State.html (accesat la 05/10/2020)

sesc termenul “suflet” pentru minte, dar asta ar putea presupune o încărcătură pe care vreau să o evit aici. Pentru o examinare detaliată a acestui subiect, a se vedea F. W. Grant, “Fapte și teorii despre starea viitoare”.¹

2. Aș putea spune “experiențe ale minții”, însă cred că este inutil în contextul acesta. Tot ce știu despre lumea exterioară știu în mintea mea. Acest lucru poate părea forțat, însă devine important în cazul amintirilor false, care sunt foarte semnificative în unele probleme pe care oamenii le au. O astfel de amintire trebuie tratată ca o memorie reală, chiar dacă nu corespunde unui eveniment din lumea reală.
3. Recomand doar terapia cognitivă comportamentală (TCC). Nu cunosc nicio altă metodologie de consiliere care să aibă un suport empiric real. Alegerea unui bun terapeut TCC este mai importantă decât găsirea unui “consilier creștin”, dintre care mulți nu sunt de fapt consilieri eficienți.

Roy Touzeau
(publicat cu permisiune)

Pace și bucurie în încercări

Scopul încercărilor

Încercările ne învață supunerea față de Domnul și ne eliberează de propriile noastre căi. Ele sunt modul lui Dumnezeu de a ne învăța răbdarea. În legătură cu încercările din viața noastră, Iacov a scris: “Socotiți ca o mare bucurie, frații mei, când treceți prin felurite ispite, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea să-și aibă lucrarea desăvârșită, ca să fiți desăvârșiți și întregi, nelipsindu-vă nimic” (Iacov 1:2-4).

Dacă totul ar merge exact așa cum ne-am dori, n-ar mai fi nevoie de răbdare. Răbdarea necesită renunțarea la propria noastră voință. Așadar, încercările ne arată cât de mult suntem dispuși să renunțăm la propria noastră voință

pentru a accepta voia lui Dumnezeu.

Ce permite Dumnezeu

Nu trebuie să uităm niciodată că, oricare ar fi circumstanțele, Dumnezeu a permis încercările pentru binele nostru. Alegerea lui Dumnezeu pentru noi pare uneori foarte greu de îndurat. Dar asta pentru că nu suntem pe deplin predați Lui sau pentru că ne lipsește încrederea în dragostea și înțelepciunea Sa. Dumnezeu fie alege ceea ce este cel mai bun pentru noi prin ceea ce permite în viețile noastre, fie alege în mod deliberat pentru noi ceea ce știe că nu este în avantajul nostru. Am îndrăzni să-L acuzăm pe Dumnezeu de cea din urmă? Niciodată!

În acțiunile Sale providențiale față de noi, El ori poruncește, ori permite tot ceea ce apare în viața noastră. El are puterea de a împiedica orice lucru să se întâmple, iar dacă se întâmplă, El l-a permis. Așadar, a ne plânge este același lucru cu a spune că știm mai bine decât Dumnezeu ce este bine pentru noi, sau că lui Dumnezeu nu îi pasă suficient să ne dea ce este mai bun. Prima atitudine este pură mândrie, iar cea de-a doua, neîncredere în scopurile Sale.

Cine este în control?

Câteodată gândim: “Nu are și diavolul o legătură cu ceea ce ni se întâmplă?”. Acest lucru este adevărat, așa cum vedem în cazul lui Iov. Însă, de asemenea, vedem că diavolul nu a putut trece peste ceea ce Dumnezeu a permis (Iov 1:12; 2:6); iar ceea ce El a permis a dus la o binecuvântare și mai mare în viața lui Iov decât înainte.

Diavolul nu are nicio putere de a face ceva fără permisiunea lui Dumnezeu. El este doar o creatură, așa cum sunt toate oștile sale de demoni. Oricât de puternici ar putea fi, Dumnezeu este mai presus de ei. Deci, chiar dacă vedem mâna diavolului în ceea ce se întâmplă, să nu uităm să vedem mâna lui Dumnezeu deasupra

diavolului. Dumnezeu îi permite să acționeze doar atât cât se potrivește scopurilor Sale suverane, pentru a le transforma în binecuvântări pentru copiii Săi.

O privire mai amplă

“Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său” (Romani 8:28), iar aceasta include chiar și ceea ce diavolului i se permite să facă. Să nu uităm că Dumnezeu lucrează în vederea binelui nostru etern și nu doar în ceea ce privește timpul prezent.

Adeesea privim lucrurile din perspectiva “aici și acum”, în timp ce Dumnezeu are în vedere rezultatele eterne. Dumnezeu poate alege pentru noi un drum greu, nu pentru că El Își găsește plăcerea în suferința cauzată de încercările grele din viața noastră, ci pentru binecuvântarea eternă pe care ni le vor aduce.

“M-ai scos la loc larg din strâmtoare” (Psalm 4:1). Strâmtoarea nu este trimisă de Dumnezeu de dragul suferinței, ci pentru a ne scoate la loc larg. În vremuri de strâmtoare, Dumnezeu este alături de ai Săi. Pavel s-a

referit la El ca “Părintele îndurător, Cel care ne mângâie în orice necaz al nostru” (2 Corinteni 1:3-4). Iar necazurile lui Pavel nu erau ușoare, el spunând “am fost apăsați peste măsură de mult... până la deznădejdea chiar de a mai trăi” (2 Corinteni 1:8). Oricum, având perspectiva vieții veșnice, el se referă la acestea ca fiind suferințe ușoare care “lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie” (2 Corinteni 4:17).

Cinci lucruri necesare

Cinci lucruri sunt necesare pentru a avea pace și bucurie în timpul încercărilor:

1. *Concentrează-te asupra Domnului:* “Tu vei păzi în pace desăvârșită mintea care se sprijină pe Tine, pentru că se încrede în Tine” (Isaia 26:3)
2. *Păstrează legătura cu Domnul prin rugăciune:* “Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus” (Filipeni 4:6-7)
3. *Meditează la Cuvânt:* “Deoa-

rece toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță” (Romani 15:4)

4. *Renunță la propria voință:* “Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății” (Evrei 12:11)
5. *Nu uita că Dumnezeu te va sprijini. Nu în ultimul rând, să nu uităm aceasta:* chiar dacă încercările și împrejurările noastre continuă pentru o lungă perioadă de timp, Domnul spune “Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12:9). El va sprijini sufletul care se supune Lui și lasă totul în mâinile Sale.

Un motiv de bucurie

“În ea vă bucurați mult, deși, pentru puțin, acum, dacă trebuie, sunteți întristați prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat prin foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos, pe care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți” (1 Petru 1:6-8).

E. C. Hadley

Conflict și rezolvare

“Deși o persoană poate fi credincioasă cu adevărat, carnea rămâne întotdeauna în ea și este întotdeauna gata să se manifeste atât în adunare, cât și în lume” (JND).

Realitatea conflictului

Conflictul a devenit o realitate gravă în lume de îndată ce omul a păcătuit. Primul conflict a avut loc între acesta și Creatorul lui. Omul s-a ascuns de Creator în spatele unor șorțuri (Geneza 3). Conflictul între oameni a apărut încă de la vârsta copilăriei acestora, deși apogeul neînțelegerii dintre Cain și fratele său, Abel, a dovedit că la baza conflictelor umane se află, în esență, ura față de Dumnezeu (1 Ioan 3). Prin urmare, conflictul a început în familie, așa cum s-a întâmplat cu cei doi frați, Cain și Abel, și a continuat cu Avram și Lot. Merită să analizăm cauza acestuia și rezolvarea lui în Geneza capitolul 13.

Totul a început cu o ceartă între păzitorii vitelor acestor rude. Nu se menționează direct cauza certei, însă Duhul Sfânt vorbește și despre prezența canaaniților și a fereziților în țară. Se pare că țara era îndeajuns de încăpătoare pentru două triburi, dar nu și pentru cele două familii. Avram, omul mai în vârstă, a dovedit niște calități care par să fie absolut necesare celor care vor să aplaneze și să rezolve conflictele în mod onorabil. În primul rând, el a dovedit **încredere** în Persoana care îl chemase din țara lui natală. Avram a fost cel chemat pe nume de Dumnezeu, însă el nu s-a raportat la nepotul lui ca față de un parazit, nici nu i-a pus la îndoială dreptul de a se afla în țară. Mai degrabă el i-a oferit lui

Lot ocazia de a alege cea mai bună parte a țării. Avram a arătat **umilință** prin această acțiune, deoarece el ar fi putut face prima alegere, fiind mai în vârstă. El a dovedit că are viziune, o abordare necesară în evitarea conflictelor viitoare. După ce Lot a ales, a fost înlăturată orice posibilitate a unui deznodământ neplăcut al conflictului aflat la început.

Relația dintre Solomon și Ieroboam a fost un butoi cu pulbere care a stârnit un conflict de mari proporții. Solomon l-a ales pe acest tânăr strălucit pentru suita sa, însă purtarea lui Solomon ca împărat a atras judecata lui Dumnezeu asupra împărăției sale. Profetul lui Dumnezeu i-a promis lui Ieroboam zece seminții din împărăția lui Solomon. Nu știm în ce fel a contribuit această promisiune la alimentarea mândriei lui Ieroboam, însă remarcăm dezvoltarea unui conflict și fuga lui Ieroboam în exil în Egipt.

La întoarcerea în Israel, după moartea lui Solomon, Ieroboam a profitat de nebunia lui Roboam și a preluat conducerea celor zece seminții care îi fuseseră promise de Dumnezeu. Bineînțeles că așezarea vișteilor de aur la Dan și la Beer-Șeba pare să fie o

urmare a moștenirii dobândite în Egipt. Conflictul acesta a avut repercusiuni grave pentru întregul popor Israel. A avut Dumnezeu în intenție ca Ieroboam să învețe idolatria atunci când i-a oferit cele zece seminții? Nicidecum! Mândria lui Ieroboam a fost cea care l-a determinat, în primul rând, să se certe cu Solomon, să meargă în Egipt, să smulgă împărăția de la Roboam și să inaugureze închinarea la vișteii de aur. Dumnezeul care făcuse promisiunea era capabil să o împlinească și nu avea nevoie de ajutorul oferit de inima mândră a lui Ieroboam.

În Noul Testament vedem felul în care Dumnezeu transcende conflictul prin modul Lui de a lucra cu oamenii. În capitolul 13 din cartea Faptele Apostolilor, Dumnezeu ne arată felul în care Duhul Sfânt poate lua oameni din medii total diferite și opuși unii altora și să îi transforme în așa măsură încât, atunci când sunt supuși Domnului, dispoziția lor naturală poate fi controlată spre gloria și onoarea lui Dumnezeu. Barnaba era cipriot din naștere, un levit și proprietar de ogor. În el se reuneau toate paradoxurile. Leviții trebuia să locuiască în Ierusalim și în cetățile de scăpare, dar el nu locuia în țară.

Leviții nu aveau voie să dețină terenuri, însă el avea unul. Un altul, Simeon, era numit Niger (negru). Acesta era un om mândru de etnia lui, inventatorul sloganului: “Spune tare! Sunt negru și sunt mândru de asta”. Luciu din Cirena arăta că naționalitatea juca un rol important în ceea ce îl privea. Ma-naen era un aristocrat cu legături în partidul de guvernare, iar Saul era un fariseu mândru. Dumnezeu-l care i-a adus împreună în adunarea din Antiohia îi folosea pe aceștia pentru a sluji Domnului în supunere față de El. Ei dovedeau o asemenea ascultare, încât Duhul Sfânt putea să aleagă doi dintre ei pentru o lucrare specifică, fără a se stârni controverse sau întrebări.

Cu toate acestea, în ciuda succesului lucrării lor în comun, a venit și momentul în care dușmanul a reușit să distrugă colaborarea în lucrare creată de Dumnezeu, folosindu-se de relații de familie (Faptele Apostolilor 15:36-39).

Mai târziu a apărut și neînțelegerea dintre Evodia și Sinti-chia în adunarea din Filipi.

Cauza conflictului

Este uimitor să remarcăm observația înțeleaptă făcută de Solomon: *“Din mândrie vine numai ceartă”*

(Proverbe 13:10). Acest lucru rezumă în mod precis cauza conflictului. Mândria, dovada unei inimi păcătoase, l-a determinat pe Lucifer să îi stea împotriva lui Dumnezeu, l-a făcut pe Cain să-și ucidă fratele, l-a determinat pe Ieroboam să sfideze drepturile lui Dumnezeu, a făcut ca relațiile de familie să rupă parteneriatul creat de Dumnezeu între Barnaba și Saul. Mândria s-a arătat prin trăirea în firea pământească a adunării din Corint. Diviziunile menționate în capitolele 1 și 3 erau rezultatul trăirii prin fire, deoarece majoritatea sfinților erau conduși de natura lor păcătoasă și umblau ca oameni.

Rezolvarea conflictului

Singura rezolvare a conflictului se găsește în Domnul Isus Hristos. Nici argumentele, nici conferințele, nici discuțiile sau negocierile, oricât de numeroase ar fi, nu vor putea îngenunchea mândria. Acest lucru nu înseamnă că nu este nevoie de discuții. Înseamnă pur și simplu că discuțiile în ele însele nu pot schimba situația. Doar în măsura în care privim față Domnului nostru Isus Hristos vom fi transformați de către Duhul din slavă în slavă în chipul Domnului nostru.

Duhul Sfânt pune la încercare dorința noastră de a permite această lucrare a lui Dumnezeu în noi. *“Dacă este deci vreo încurajare în Hristos, dacă este vreo mângâiere a dragostei, dacă este vreo comuniune a Duhului, dacă sunt sentimente și îndurări, împliniți-mi bucuria să gândiți la fel, având aceeași dragoste, cu un suflet, gândind una; nimic să nu fie din duh de partidă sau glorie deșartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși, nu privind fiecare la ale lui, ci fiecare și la cele ale altora. Pentru ca acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus”* (Filipeni 2:1-5). În pasajul acesta există câteva lucruri care ne solicită atenția. În primul rând, remarcăm în versetul 1 bunătatea dumnezeirii. Apostolul mizează pe resursele divine când ne spune că bucuria lui este împlinită dacă sfinții manifestă aceleași sentimente, având același gând și aceeași dragoste. În al doilea rând, folosirea îndemnului “să gândiți” indică faptul că avem de-a face cu o chestiune de voință. În al treilea rând, dragostea aceasta îi cuprinde pe ceilalți într-un mod unic și divin: nimic nu este întreprins pentru promovarea sinelui și denigrarea celorlalți. Pe scurt, îndemnul este ca gândul lui Hristos să fie

arătat în fiecare dintre sfinții Săi.

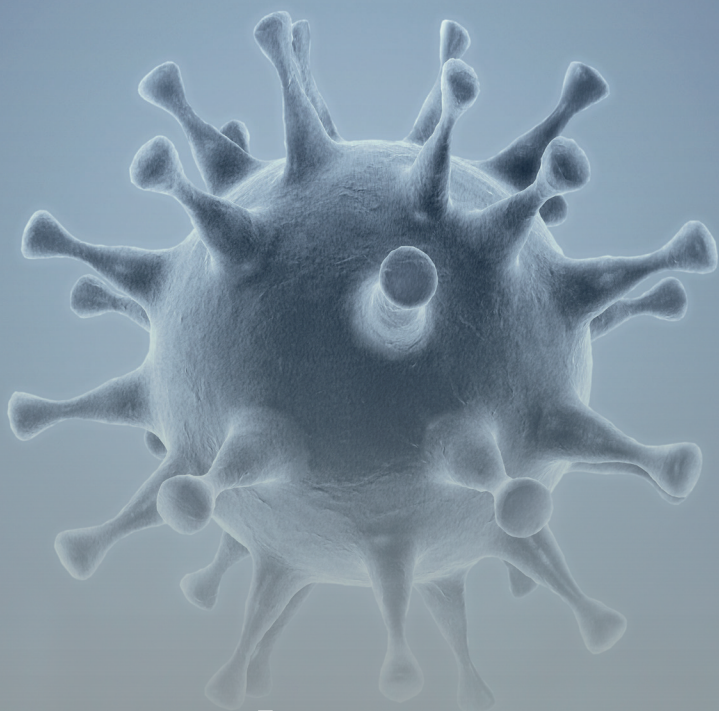
În Romani capitele 12-16, Duhul Sfânt ne arată cum Dumnezeu păcii ne va asigura de prezența Lui atunci când relațiile noastre cu ceilalți credincioși reflectă trăsăturile lui Hristos.

El vorbește de zece ori despre relațiile dintre noi: grija pentru cei slabi, pentru săraci și pentru cei neștiutori.

În cele din urmă, Duhul Sfânt îl folosește pe Pavel să ne ofere un tablou al slujitorului Domnului. *“Și un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând (ca o doică cu copiii ei) față de toți, capabil să-i învețe (priceput în a da învățătură), răbdător (îndurând răul cu răbdare), corectându-i cu blândețe (expresia unei inimi smerite) pe cei care se împotrivesc (se pun în opoziție)”* (2 Timotei 2:24). În concluzie, el trebuie să fie asemenea lui Hristos, Stăpânul lui.

“El, care „n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui”; care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2:22,23)

Hadley Hall

Întrebări despre pandemia de coronavirus

Este menționată pandemia de COVID-19 în mod direct în profeția biblică?

Nu avem nicio dovadă că pandemia actuală sau oricare alta ar fi fost prezise în mod direct (menționate pe nume) în Cuvântul lui

Dumnezeu. Termenul “ciumă” este consemnat în mai multe pasaje biblice (Exod 5:3; 9:15; Ieremia 42:17; 44:13). Toate bolile cu care se confruntă umanitatea sunt o consecință a păcatului care este în lume și ele îi afectează pe locui-

torii acesteia (Geneza 3:13-19).

Este oare noul coronavirus un semn al sfârșitului lumii?

De-a lungul istoriei umanității au existat pandemii și epidemii. Ori de câte ori apare o criză mondială care sfidează rațiunea, oamenii încearcă imediat să găsească răspuns în Biblie, însă refuză în același timp să accepte adevărul care este absolut evident.

“Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru, dar cele descoperite sunt ale noastre și ale fiilor noștri pentru totdeauna, ca să împlinim toate cuvintele legii acestora” (Deuteronom 29:29).

În legătură cu sfârșitul lumii, citiți Matei 24:36 și Marcu 13:32.

Cum poate un Dumnezeu iubitor să îngăduie atâta suferință cauzată de pandemia actuală?

Oamenii în general, și aceia care au primit o favoare deosebită din partea lui Dumnezeu în special, trebuie să își asume responsabilitatea față de Dumnezeu. În orice casă bine ordonată, părinții nu le permit copiilor să se comporte conform ordinilor date de copii. Poporul lui Israel, care a beneficiat de favoarea divină, a suferit foarte mult pe parcursul istoriei omenirii din pricina cuvintelor sale relatate

în Matei 27:25. Cu toate că Dumnezeu este iubitor, El este drept în aceeași măsură și va pretinde oamenilor să suporte consecințele propriilor acțiuni.

Cum ar trebui să se raporteze creștinii la efectele bolii COVID-19 în lumina Scripturii?

1. Nu cedați în fața fricii (Psalm 27:1,14; 1 Ioan 4:18)
2. Încredeți-vă în Domnul (Psalm 37:3,4,5,7; Proverbe 3:5, 6)
3. Rugați-vă fără încetare (Matei 17:19-21)
4. Supuneți-vă autorităților (Matei 22:21; Romani 13:1-7; 1 Petru 2:13-20)

A avut Dumnezeu în vedere niște lecții speciale pentru copiii Săi în timpul acestei pandemii?

Nu este nicio îndoială că Dumnezeu are în vedere acest scop, deoarece nimic nu este întâmplător în viața celui credincios. Toate lucrurile fac parte din planul Lui pentru noi: Iov, Iosif, Moise, Iosua, Samson, Samuel, David, Daniel și mulți alții au trecut prin crize individuale, familiale și naționale instrumentate de Dumnezeu și au arătat gloria Lui în provocările lor (vezi Exod 6:6-8; Ioan 21:18,19; 2 Corinteni 12:7-10; Deuteronom 8:2,3; Isaia 63:9).

Hadley Hall

O criză de luptători

La prima vedere, titlul acesta nu pare deloc relevant sau adevărat atunci când citești primele opt versete din Judecători capitolul 7. Scriptura ne arată că 32.000 de oameni înarmați s-au prezentat special pentru luptă. Cam atâția oameni vin la stadion la un meci de fotbal atunci când se joacă un meci important. Prin urmare, cum adică o criză? Nu erau îndeajuns de mulți luptători? Voi încerca să arăt care era de fapt problema.

Cei mai mulți luptători s-au dovedit nefolositori pentru ceea ce Dumnezeu dorea să facă. Ei au fost puși la test și majoritatea s-au întors acasă pentru că nu aveau calitățile necesare unui luptător în oastea Domnului. Prin urmare, este evident că doar dorința de a merge la luptă nu era suficientă. Și noi avem de multe ori o asemenea gândire nebiblică. Slujirea și lupta nu se pot duce în orice condiție. Dumnezeu are anumite criterii, iar noi trebuie să le cunoaștem pentru ca lucrarea să se poată face după

gândul Domnului.

Pentru Ghedeon, un tânăr timid, numărul luptătorilor era foarte important. Poate exact așa gândi și tu. Nu pot de unul/una singur(ă); dacă sunt mai mulți, merg și eu. Sună cunoscut, nu-i așa? Primești o invitație la o întâlnire cu tinerii. Sau poate să mergi în tabără. Sau o invitație și mai grea: să mergi să dai pliante în parc.

Cine mai vine? Aceasta este prima și uneori ultima întrebare. Dacă merge și..., atunci vin și eu. Poate așa au făcut și ei. De aceea, cei mai mulți nu au intrat niciodată în luptă. Au venit, au văzut și s-au întors acasă. Pavel întreba altfel. Nu "**Cine** merge?". Nu "**Unde** mergem?". Ci "**Ce să fac, Doamne?**"

Pentru Dumnezeu numărul nu era deloc important, ci **caracterul** celor care mergeau la luptă. Pentru noi sunt importante lucrurile care se văd și care ne dau curaj. Un număr mare înseamnă putere mare, adică doar așa se poate obține victoria, se poate merge înaintea. Dumnezeu însă lucrează cu un altfel de material: "*Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari*" (1 Corinteni 1:27). Aceasta este o veste minunată pentru cei care au pe ini-

mă slujirea, dar se văd prea slabi pentru o asemenea lucrare. Dumnezeu caută și alege exact astfel de persoane: slabe, fără putere, temătoare.

Primul test a scos la iveală faptul că un mare număr dintre ei nu aveau nici convingere și nici curaj. Cine este fricos? 22.000 au mărturisit imediat că fac parte din această categorie. E nevoie de curaj și de convingere pentru luptă. Ei au avut curaj, însă doar pentru a mărturisi că le este frică și că este mai important pentru ei să meargă acasă. Dacă lucrurile ieșeau bine, erau primii care ar fi ieșit în față să se laude. Primii care să declare că victoria a fost obținută datorită efortului, devotamentului și sacrificiului lor!

Al doilea test a scos la iveală o altă trăsătură nepotrivită. Dorința după confort. Adică gata să lupte, dar atunci când vine o invitație la munte sau la mare, gata cu lucrarea! Să ne bucurăm de natură, de creația lui Dumnezeu! Sau de o masă de prânz delicioasă! Urmată de un somn odihnitor! Oricine are dreptul la așa ceva! Un alt test care mai trimite acasă încă 9.700 de luptători. Oameni pe care te poți baza, însă doar până când în calea lor apare pârâul cu apă

rece și odihnitoare din care poți să bei în voie! De fapt, luptători pe care nu te poți baza, care sunt de negăsit exact atunci când ai nevoie de ei. Un lucru adevărat despre foarte mulți tineri cu potențial, dar care nu vor ajunge niciodată pe câmpul de luptă! Priorități greșite.

Acest al doilea test a mai scos la iveală un lucru: la fiecare 100 de luptători, **unul** era diferit. Adică bun de luptă. Potrivit, având calitățile pe care Dumnezeu le căuta. Primul lucru care se poate spune despre cei 300 este faptul că aveau **curaj** și **convingere**. Știau de ce au venit acolo și aveau curajul să meargă împotriva vrăjmașilor. Al doilea lucru este că erau **devotați**, adică nu permiteau niciunui lucru să se interpună între ei și lucrarea pe care o aveau de făcut.

Al treilea lucru care îi caracteriza pe acești luptători era **energia**. Poate cea mai mare nevoie din poporul lui Dumnezeu în toate timpurile. Energia ajută să continui atunci când condițiile nu sunt cele mai favorabile. Despre ei se spune că erau “obosiți, totuși urmărind”, adică oameni care nu s-au dat bătăuți nici măcar atunci când a apărut oboseala.

După ce citești istoria lui Gheodeon și a celor 300 de luptători, înțelegi parcă mai bine ce fel de oameni caută Dumnezeu, ce fel de trăsături sunt absolut obligatorii pentru a putea fi un luptător aprobat de Dumnezeu. Tu ce fel de caracter ai?

Emanuel Munteanu

“Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii,
ca să facă de rușine pe cele tari”

(1 Corinteni 1:27)

Iertare...

“Iertarea” este un cuvânt dificil, însă nu atât în înțelesul lui, ci în a-l pune în practică! Petru s-a gândit că este un om destul de iertător când L-a întrebat pe Domnul: “Doamne, de câte ori va păcătui fratele meu împotriva mea, și eu îl voi ierta? până la șapte ori?” (Matei 18:21). Doar imaginați-vă aceasta: să ierți pe cineva de șapte ori! Ar fi trebuit să-și învețe lecția până atunci! Cu siguranță, nu poate fi nevoie să ierți pe cineva mai des decât atât! Dacă ar păcătui pentru a opta oară, este un om cu totul rău și nu ar trebui să primească iertarea mea. Petru ar fi putut avea astfel de gânduri și, dacă suntem sinceri cu noi înșine, nu suntem cu toții (puțin) așa? Dar ascultați răspunsul Domnului: “Nu îți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18:22).

Nu cred că Domnul s-a referit literalmente la 490 de ori, ci mai degrabă la iertare nelimitată. Însă chiar și literal vorbind, 490 de ori ar fi o perioadă îndelungată, poate mai mult decât o viață. Cu alte cuvinte, ar trebui să iertăm. Mereu!

Chiar și atunci când aceeași persoană vine la noi de șapte ori pe zi, Domnul a spus: “să-l ierți” (Luca 17:4). Următorul lucru pe care l-au cerut ucenicii, când au auzit, a fost: “Mărește-ne credința” (versetul 5). Cred că aceasta arată unde se află problema: ne lipsește credința pentru a ierta. Nu suntem suficient de apropiați de Domnul Isus, nu suntem suficient de mult asemenea Lui.

Ascultați ceea ce Pavel le-a scris Colosenilor: “Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfin-

ți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și **iertând unii altora**, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, **așa și voi**” (Coloseni 3:12,13). Cuvântul și timpul grecesc pentru “iertând” sugerează că acesta este un lucru continuu; nu doar o dată sau de două ori, exact cum i-a explicat Domnul lui Petru. Pavel subliniază: “trebuie” să ierți, așa cum Domnul ți-a iertat. Domnul nu avea, vorbind cu respect, “niciun motiv” să ne ierte; eram dușmanii Lui (Romani 5:10; Coloseni 1:21). Totuși, El ne-a iertat tot ce am făcut (și vom face) vreodată. Acesta este etalonul pentru iertarea noastră! Pentru tot ce ne-a făcut celălalt! Trebuie să-i iertăm pe frații noștri (și chiar pe cei necredincioși). Iertarea înseamnă și uitare! Odată ce o problemă este iertată, nu mai putem avea resentimente. Problema trebuie să rămână în trecut, îngropată, să nu ne mai uităm niciodată la ea. Dumnezeu spune: “Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” (Evrei 10:17). Uneori, uitarea pare chiar mai dificilă decât iertarea...

În urmă cu puțin timp am fost profund impresionat de iertarea lui Iosif. Frații săi l-au urât și l-au invidiat, au vrut să-l omoare și, în cele

din urmă, l-au vândut ca sclav, fără îndoială gândindu-se că acesta va fi sfârșitul lui. Iosif a suferit sclavie și închisoare timp de treisprezece ani din cauza lor. Cu toate acestea, când se face cunoscut fraților săi în Geneza 45, atitudinea sa față de ei vorbește despre dragoste și iertare. El însuși spune: “Voi, în adevăr, ați gândit rău împotriva mea, dar Dumnezeu a gândit spre bine, ca să facă așa cum este astăzi, să păstreze viața unui mare popor” (Geneza 50:20). V-ați gândit vreodată că atunci când apar probleme, Dumnezeul și Tatăl nostru le permite să se întâmple cu un anume motiv? Iosif ar putea mărturisi despre asta! Și nu “doar” după moartea tatălui lor, ci și atunci când s-a făcut cunoscut fraților săi (Geneza 45:5-8). A văzut că Dumnezeu lucrează. El nu a avut ranchiună, ci le-a arătat dragostea sa. Să ne uităm la câteva dintre lucrurile pe care le-a spus și le-a făcut pentru frații săi (cei care îl urau):

- “Apropiati-vă de mine, vă rog!” (v. 4); a dorit părtășie, în loc să nu petreacă timp cu ei
- “Nu ați fost voi... ci Dumnezeu” (v. 8); a văzut mâna lui Dumnezeu în tot ce s-a întâmplat (aceasta nu înseamnă, desigur, că frații lui nu au fost vinovați; Iuda (doar unul din cei zece) a recunoscut vina lor în capitolul

anterior, v. 16); și-a dat seama că Dumnezeu are un plan, chiar dacă nu l-a înțeles în acel moment

- “Coboară la mine, nu întârzia... și vei fi lângă mine” (v. 9, 10); dorința sa de părtășie s-a repetat, incluzând acum și familiile lor
- “Te voi hrăni acolo” (v. 11); el va avea grijă de bunăstarea lor pentru tot restul vieții; ei urmau să fie oaspeții săi zilnic.
- “A sărutat pe toți frații săi” (v. 15); le-a arătat dragostea pe care o avea pentru ei.
- “Și le-a zis: ‘Să nu vă certați pe drum!’ ”(v. 24); s-a asigurat că va fi pace între frații săi, a fost un căutător de pace.

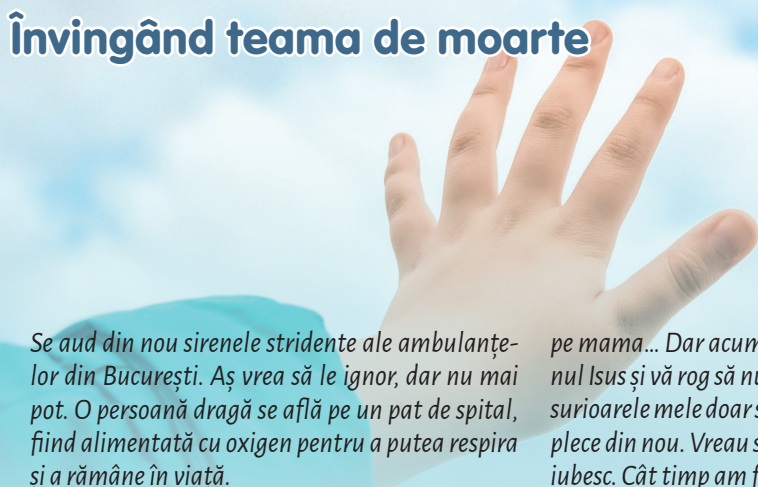
Citește această listă de câteva ori și las-o să te pătrundă. Dacă Iosif a făcut toate acestea pentru frații săi care au încercat să-l omoare, nu ar trebui și noi să facem același lucru? Ar trebui să iertăm, pentru că am fost iertați.

Este important de menționat că Iosif a luat inițiativa în a lucra pentru reabilitarea lor. El era într-o poziție în care ar fi putut cu ușurință să se răzbune, în schimb, a arătat dragoste și a fost conștient de gândurile și planurile lui Dumnezeu în toate acestea.

Avem nevoie de gândul smereniei lui Hristos pentru relațiile dintre noi! Vezi Filipeni 2:5-7. Dacă Domnul Isus s-ar comporta cu noi după felul în care ne purtăm adesea unul cu celălalt (neacordând iertare), am avea probleme serioase. El S-a rugat chiar și pentru cei care L-au răstignit (Luca 23:34). Domnul Isus a stabilit standardul pentru noi, și este cu adevărat un standard înalt. Apostolul Pavel s-a putut numi pe sine imitator al lui Hristos și i-a încurajat pe corinteni să-l imite, cu alte cuvinte, să fie imitatori ai lui Hristos (1 Corinteni 11:1). El le-a scris acestea corintenilor, în mijlocul cărora lucrurile erau atât de dezordonate și unde era atât de multă dezbinare și dezordine! Fără îndoială, exista lipsă de iertare între ei. Domnul Isus este Răspunsul la toate problemele noastre! Nu numai prin faptul că le putem aduce înaintea tronului de har prin El, ci și pentru că putem și ar trebui să călcăm pe urmele Lui. Să petrecem mai mult timp cu El pentru a deveni mai asemănători cu El! Aceasta înseamnă că problemele dispar și nimeni nu vă va mai face vreodată rău? Cu siguranță că nu! Dar felul în care tu și cu mine le vom trata va fi diferit. Nu vom mai avea amărăciune! La urma urmei, ați citit vreodată că Domnul Isus a avut amărăciune?

Paul Meijer

Învingând teama de moarte

Se aud din nou sirenele stridente ale ambulanțelor din București. Aș vrea să le ignor, dar nu mai pot. O persoană dragă se află pe un pat de spital, fiind alimentată cu oxigen pentru a putea respira și a rămâne în viață.

Teamă de boală și de moarte marchează profund lumea actuală. Pandemia a divizat oamenii în vaccinați și nevaccinați, iar tulburările sociale, politice și economice sunt departe de a fi găsit rezolvare prin eforturile științei de a împiedica propagarea noului coronavirus.

Oricare ar fi afilierea noastră politică sau religioasă, trebuie să recunoaștem că ne îndreptăm ireversibil spre clipa morții. Numărătoarea inversă a început din momentul nașterii fiecăruia. Un om înțelept a spus odinioară: "Pregătește-te să te întâlnești cu Dumnezeu tău!" Adevărul este că Dumnezeu vorbește și prin boală, și prin suferință. Însă El ne-a vorbit în mod definitiv prin Cuvântul divin, Biblia, care ne arată dovada dragostei Lui - moartea Fiului Său pe cruce la Golgota. Acolo a murit Hristos, ca tu să nu mai mori niciodată. Acolo El a ispășit pedeapsa păcatelor tale, ca tu să poți fi iertat pentru totdeauna. Prin urmare, urgența nu constă în protejarea de un virus iminent, ca să amâni clipa morții, ci primirea prin credință a lui Hristos ca Salvator, astfel încât să obții viața veșnică pentru totdeauna.

Doresc să citez câteva rânduri din relatarea fratelui Emanuel Cernat despre ultimele zile ale fiului său credincios în cartea "Fiul tău trăiește" (1995), care, la vârsta de 13 ani, a învins frica de moarte și a plecat în eternitate în urma unei boli incurabile:

— Dacă ai ști, tati, cât de mult vă iubesc pe tine și

pe mama... Dar acum Îl iubesc mai mult pe Domnul Isus și vă rog să nu vă supărați. Aș vrea să vină surioarele mele doar să le sărut pe fiecare și apoi să plece din nou. Vreau să le spun și lor cât de mult le iubesc. Cât timp am fost bolnav, au fost momente când m-am purtat rău cu ele. Mi-e teamă acum că vor rămâne cu impresia că au avut un frate rău. Îmi pare bine că plec, pentru că scap de suferințele de acum și voi fi scutit și de durerea de a vă vedea pe voi când veți muri. Vă aștept în cer. Aș dori să mă îngropați sub gutuiul din grădina casei de la Mesteacăn. Dar, dacă veți plânge de fiecare dată când îmi veți vedea mormântul acolo, mai bine să nu mă îngropați acolo. Cred că este așa de frumos în cer, tati! [...] (p.19-20)

În a doua parte a zilei, inconștiența lui Emil a fost tot mai profundă. Putere nu mai avea deloc, nici să-și miște măcar o mână. Spre seară a realizat însă un gest impresionant. A început să ridice o mână din ce în ce mai sus. A fluturat-o apoi de câteva ori în aer într-un vădit semn de "rămas bun". Soția mea, care era lângă el, i-a răspuns cu inima cuprinsă de simțământul despărțirii, când se rupe ceva în pieptul unei mame:

— La revedere, Emil! La revedere!

O respirație accelerată, o febră puternică, apoi ritmul respirației a început să se rărească din ce în ce mai mult. Am vrut să-l întorc puțin și, pe când îl țineam pe spate, la mine pe brațe, a respirat pentru ultima dată și s-a stins ușor, așa cum a dorit. Cu el pe brațe, în genunchi și alături de soția mea, am mulțumit Domnului pentru drumul parcurs, care s-a încheiat în felul acesta, dar mai ales pentru minunea mare lucrată de El în inima mică a preaiubitului nostru fiu (p. 23-24).